

Štev. 7. in 8. V Ljubljani, meseca mal. srpana 1919.

Leto XX.

Pravljica o beli roži.

Lipa raste na poljani širni,
a pod lipo lepa bela roža;
samotarki peva jug nemirni
in jo rahlo po obličju boža.
Govori ji o votlini tajni,
ki se širi do osrčja zemlje,
o Matjaževi armadi bajni,
ki pod goro snežnobelo dremlje,
o Alenki, dražestni kraljici,
sanjajoči v skalnati temnici.

Roža bela rekla je nevoljno:
„Naj le sanja... to so bajke davne;
poprosila solnce bom vesoljno,
da pokaže mi junake slavne,
jih privede iz dežel neznanih:
ko prebrodijo globoko morje,
pohitijo preko step prostranih
in čez strmo zidano pogorje.
Ti veš mnogo... prosim te, povej mi
solnce zlato, čudeže naštej mi!“

Solnce se je hitro oglasilo,
poučilo rožo radovedno:
„Kje junakov zdaj bi naj dobilo,
ko boré se vsi za zemljo dedno?
Čudeži se nič več ne godijo,
človek sam jih že s sveta pregnal je;
našli so si novo domačijo,
a do nje hité brezkončne dalje.
Plašni skrivajo se v svetlem gradu,
ki stoji ob zlatem podopadu.
V grad ne vodijo nobena vrata,
zlata voda mu poljublja skale,
da se vtrinjajo zrcala zlata,
če pogledam žoltopene vale.
Čudeži, junaki čaroviti,
trdno so se v svetli grad zaprli,
k njim v posete ni mogoče priti:
za seboj mostove so podrli.“

Rožica je tožna onemela,
žalostno je lipa zašuštela.

Ptičke tri so k lipi priletele,
ptičke majhne, ptičke sladkokljune;
čudolepo pesem so zapele,
kot zvenele bi srebrne strune:
„V svojih kljunčkih, roža lepota,
hočemo te v svetli grad ponesti!“
Razjasnila so se cvetki lica,
dala radostno se je odvesti.
V kljunčke so jo drobne pevke vzele,
pa so bliskoma se v zrak popele.

Prebudila se je tretja zora,
ko so trudne v svetli grad zavile,
v zlatem blesku čudežnega dvora
rožico na sleme položili.
Sladek vonj se v kamrice prelil je,
kjer so čudeži-junaki spali,
prav nalahko, nežno jih zbudil je,
da so brzo kakor vefer ustali,
pohiteli k rožici veselo,
jo poljubljali na lice belo.

„Lepa hvala za poset premili,
lepa hvala, roža lepota!“
Presijajno so jo pogostili,
štiri dni je bila veselica.
V jutru petem so ji podelili
moč škrivnostno, silo čudotvorno
in presrčno so se poslovili
in jo nesli spet na sleme dvorno.
Ptičke drobne so jo v kljunčke vzele,
kakor vihra k lipi poletete.

Ko je zjutraj solnce zablestelo
in je rožica še sladko spala
ter obličje njeno je žarelo,
kot da je pri zvezdah svatovala,
ko so cvetke vse se prebudile,
biserov nanizale na glave,
vseposod se ptičke oglasile,
črni murni iz visoke trave,
ko je vstala vsa ravan zelena,
šla sta mimo Vladko in Milena.

„Roža, roža!“ je zaklical Vladko.
„Rožica!“ je vzkljnila Milena.
„Ali vonjaš? To vonjavo sladko?
Brez primere je lepota njena...
V čudnem svitu se bliščijo listi,
kakor da so v solncu se topili...
Vladko, Vladko! Glej, kako so čisti,
kakor da so v srebru se umili...“

V slutnji težki je zatrepetala
in s pogledi milosti prosila;
kakor blisk jo tema je obdala,
a lepoto svojo je razlila
na Mileno, njeno glavo mlado...

„Zdaj si lepa, kakor še nikoli!“
glasno kriknil je zavzeti Vlado.

Roža vzdihnla je v silni boli,
umiraje ji zašepetala:
„Kar sem bila, to si ti postala...“

Gustav Šilih.

